

ша постъпка, за която сега ще ви разкажа.

Въ града живѣеше самотенъ и изоставенъ, безъ близки и роднини, стариятъ дѣдо Миланъ. Всички го знаеха. Единиятъ му кракъ бѣше по-късъ отъ другия, вратѣтъ му бѣше кривъ и като вървѣше, главата му се клатѣше ту на една, ту на друга страна. Отъ по-близо като го погледнѣше човѣкъ, забелязваше, че отзадъ на вратнитѣ му жили имаше голѣмъ белегъ отъ стара рана, а сжщо такъвъ белегъ личеше и отпредъ — на гръкляна му. Изглежда отъ тия стари рани той говорѣше толкова дрезгаво, че едва се разбираха думитѣ му. Живѣеше въ една стара, полусрутена кжщурка срѣдъ града, чийто дворъ бѣше запустѣлъ и цѣлиятъ обрасълъ съ репей, бѣзъ и пелинъ. Чувахме, че получавалъ отъ държавата една малка пенсия, съ която се прехранвалъ, но защо държавата му даваше тази пенсия — никой отъ насъ малкитѣ не знаеше. Кротка и блага душа бѣше дѣдо Миланъ. Често го виждахме съ часове да дреме сѣдналъ на столъ подъ салкъмитѣ на бай Крумовото кафене. А ако не дремѣше, той оглеждаше минаващитѣ по улицата и се усмихваше безъ да има нужда, ей тъй,

съ една такава детска наивна и нѣкакси виновна усмивка.

Не можехме да си обяснимъ, защо голѣмитѣ се отнасяха съ внимание къмъ дѣда Милана, поздравляваха го почтително, а при нѣкои праздненства — за други има или нѣма мѣсто, но за дѣда Миланъ имаше едно отъ добритѣ мѣста.

Но за насъ малкитѣ дѣдо Миланъ бѣше предметъ на подигравки, кълчехме се задъ него, подвиквахме му, пускахме задъ гърба му най-лоши шеги и се смѣхме — смѣхме до провала. А той — кротко се извърщаше къмъ насъ, изглеждаше ни мило, усмихваше се и отминаваше съ изкривено тѣло отъ куция кракъ и съ люлѣеща се гла-